

Arrest

nr. 284 216 van 31 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 april 2022, tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché Y. VAN DE WATER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden beslissing, die voortvloeit uit het verzoek om internationale bescherming (VIB) dat de verzoekende partij op 18 januari 2022 heeft ingediend in België, luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: T.O.

voornaam: D.
geboortedatum: (...)1997
geboorteplaats: Asmara
nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer T.O., D., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Eritrea te zijn, bood zich op 18.01.2022 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde hierbij geen documenten voor. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene op 13.11.2021 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Italië.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 09.03.2022. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde een zus te hebben die in Zwitserland verblijft. Hij verklaarde tevens een tante te hebben die in Italië verblijft als erkend vluchteling. Het gaat om meerderjarige familieleden waarmee hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Hij verklaarde geen familie in België te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij Eritrea verliet in september 2019 en naar Ethiopië reisde. Hij verklaarde dat hij Ethiopië verliet in november 2021 en met een visum naar Italië reisde. Hij verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen maar dat hij geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij Italië verliet na ongeveer 1 maand en via Frankrijk naar België reisde.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat hij wil studeren. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat hij er geen steun kreeg en er niet kon studeren.

Op 10.03.2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van twee weken beantwoord wat betekent dat Italië conform artikel 25(2) op 25.03.2022 verantwoordelijk werd voor de terugname van de betrokkene. De Italiaanse instanties werden hiervan op de hoogte gebracht op 30.03.2022. De Italiaanse instanties bevestigden hun verantwoordelijkheid op 30.03.2022 conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat

een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaalen opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Italië maar dat hij er geen verzoek voor internationale bescherming indiende. We merken op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Italië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Italië.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat hij er geen steun kreeg en niet kon studeren. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen of hen opleidingen naar keuze geven die hen volledige toegang zouden geven tot de gehele arbeidsmarkt. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 25.03.2022 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. De Italiaanse instanties bevestigden op 30.03.2022 hun verantwoordelijkheid met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat de betrokkene in Italië een verzoek voor internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Italiaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar haar zijn van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Een belangrijke bron betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database"(Caterina Bove, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update op 03.06.2021, verder "AIDArapport" genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Een andere bron is het rapport "Reception Conditions in Italy. Updated report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy" van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR (Bern, januari 2020, hierna "OSAR-rapport" genoemd, https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/200121-italienaufnahmebedingungen-en.Pdf een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Verder verwijzen we naar het rapport "Mutual Trust is still not enough" van de Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council (Bern/Kopenhagen, 12 december 2018, <https://drc.ngo/media/5015811/mutual-trust.pdf>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het Italiaanse systeem voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming omvat twee fasen. In geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang geboden in de centra voor eerste hulp en opvang ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). De tweede fase omvat de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen (voormalige CDA- en CARA-centra), aangevuld met plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). Aanvankelijk verbleven verzoekers in de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen tot ze konden doorstromen naar een tweedelijnsstructuur, die bestaat uit

meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen en appartementen. Deze tweedelijnsstructuur, het voormalige SPRAR-systeem, werd in 2018 middels het Salvini-decreet hervormd tot het SIPROIMI-systeem en is nu enkel toegankelijk voor begunstigden van internationale bescherming (blz. 100-10). Ten gevolge van deze hervorming zou de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMI-faciliteit, maar in een van de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen worden opgevangen. Dit betekent echter niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. De structuur werd in 2020 opnieuw gewijzigd. Door een nieuwe wet wordt het opvangsysteem weer als 1 enkel systeem gezien. Het SIPROIMI-systeem is hernoemd naar het S.A.I. systeem en is in theorie terug voor iedereen toegankelijk. In praktijk doen er zich echter nog steeds grote tekorten voor op het vlak van beschikbare plaatsen. We wensen erop te wijzen dat de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan de Italiaanse instanties zal worden overgedragen en er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij in een van de Italiaanse "hotspots" zal worden ondergebracht.

Het AIDA-rapport bericht dat indien een aan Italië overgedragen persoon voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet, de betrokken persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang (blz. 68). Ook in het OSAR-rapport wordt hiernaar verwezen (blz. 42-43). Volgens het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 tot omzetting van de Opvang- en Procedurerichtlijnen in nationale wetgeving kan opvang worden ingetrokken indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties van zijn vertrek op de hoogte te stellen. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we op dat het AIDA-rapport meldt dat verzoekers die een volgend verzoek indienen, kunnen worden ondergebracht in een opvangcentrum als er plaats is (blz. 89) en dat tegen een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang beroep kan worden ingediend en de verzoeker daarbij kosteloze rechtsbijstand kan worden geboden (blz. 110).

Het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen bekend zijn van personen die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen en meldt dat het aantal aankomsten in Italië in 2019 extreem laag was. Het meldt tevens dat problemen met betrekking tot toegang tot opvang niet meer te maken hebben met een tekort aan plaatsen, maar vaak met problemen in verband met de huidige gezondheidstoestand betreffende COVID en de bijhorende quarantainemaatregelen (blz. 120). Volgens het rapport zijn de centra voor eerste opvang grote collectieve centra die vaak afgelegen zijn en er wordt melding gemaakt van overbevolking in de opvangcentra van de overheid en kwaliteitsproblemen (blz. 123). Het rapport meldt echter ook dat de materiële opvangvoorzieningen variëren naargelang het centrum en afhankelijk kunnen zijn van de grootte van het centrum, de bezettingsgraad en de omvang en kwaliteit van de diensten die worden geboden door de beheerder van het centrum (blz. 119). Met betrekking tot de omstandigheden in CAS-centra meldt het rapport dat er CAS-centra zijn waarin de opvangvoorzieningen vergelijkbaar zijn met de opvangvoorzieningen in het voormalige SPRAR-netwerk (blz. 118). Het AIDA-rapport vermeldt dat gezinnen soms van elkaar gescheiden worden in de opvang (blz. 132). We benadrukken dat uit het rapport niet blijkt dat het om een systematische tekortkoming gaat inzake de opvang van gezinnen. Het enkele feit dat het kan gebeuren dat gezinnen niet samen worden ondergebracht, is onvoldoende om tot deze conclusie te komen.

We zijn van oordeel dat de bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat er zich problemen kunnen voordoen inzake opvang, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Lezing van de genoemde rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang.

Dit rapport stelt dat de Italiaanse wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorg voor verzoekers om internationale bescherming (blz. 127). Hierbij wordt er geen onderscheid gemaakt tussen verzoekers die verblijven in een opvangcentrum en verzoekers die buiten het opvangsysteem vallen. Het rapport stelt dat er obstakels zijn die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken. Een belangrijk obstakel is de vertraging bij de registratie van een verzoek (blz. 127-128). We zijn er ons van bewust dat er kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt bij de toegang tot en de kwaliteit van de medische voorziening in Italië, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat in het geval van de betrokkene een overdracht aan Italië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3

van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Volgens het AIDA-rapport kan een verzoek om internationale bescherming worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de "Questura" ("verbalizzazione") (blz. 40-41). Volgens het AIDA-rapport dienden in 2020 26 963 personen een verzoek om internationale bescherming in Italië in, tegenover 43 783 in 2019, hetgeen een aanzienlijke daling is (zie blz. 8 van het AIDA-rapport van 03.06.2021 en blz. 8 van het AIDA-rapport van november 2020, beide te vinden op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>). Volgens informatie van de UNHCR was er ook een sterke daling van het aantal aankomsten over zee, van 23 342 personen in 2018 naar 11 463 in 2019 (UNHCR, Italy weekly snapshot – 29.12.2019, <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/73181>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In 2020 blijkt uit de informatie van het UNHCR dat er weer een stijging was van het aantal aankomsten over zee. De daling in het aantal verzoeken voor internationale bescherming heeft zich wel verder gezet (UNHCR, Italy fact sheet december 2020, <https://data2.unhcr.org/en/documents/details/84333>)

Het AIDA-rapport stelt dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van of al dan niet al een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende het verzoek. Indien de betrokkene reeds internationale bescherming vroeg en dit verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene geen beroep aantekende, kan hij een uitwijzingsbevel ontvangen (blz. 70).

Het AIDA-rapport maakt gewag van problemen wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (blz. 69) en er worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase van aanmelding en de tweede fase van formele registratie, een vertraging waardoor verzoekers mogelijk geen toegang hebben tot het opvangsysteem en systeem voor gezondheidszorg (blz. 30, 35). Volgens het AIDA-rapport varieert de wachttijd tussen de fotosegnalamento en verbalizzazione naargelang de Questura en hangt deze onder meer af van het aantal verzoeken om internationale bescherming (blz. 105). We wijzen erop dat het aantal verzoeken volgens het AIDA-rapport sterk is gedaald ten opzichte van 2018 (zie bovenvermelde cijfers).

We zijn van oordeel dat de bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat er zich problemen kunnen voordoen wat toegang tot de procedure betreft, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Lezing van de genoemde rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Met betrekking tot het OSAR-rapport, dat ruime aandacht besteedt aan de ervaringen van personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, merken we op dat het rapport voornamelijk een actualisering betreft van een rapport uit 2016. We wensen te benadrukken dat de auteurs aangeven dat zij hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf opmerken dat de situatie verschilt naargelang de regio's en gemeenten (blz. 11). We wijzen erop dat de door de auteurs van het meest recente OSAR-rapport als systemische tekortkomingen geclassificeerde omstandigheden al werden aangehaald in het OSAR-rapport van augustus 2016. Toch oordeelde het EHRM dat overdrachten aan Italië in de toenmalige context geen schending van artikel 3 van het EVRM betekenden en de omstandigheden niet konden worden beschouwd als systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk en H. e.a. tegen Zwitserland, 07.06.2018, nr. 67981/16).

Betreffende het rapport "Mutual Trust is still not enough" van de Danish Refugee Council en de Swiss Refugee Council merken we op dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden heeft en dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde

gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene. Op geen enkele manier toont de betrokkene aan dat zijn situatie vergelijkbaar zou zijn met de situaties beschreven in het rapport.

We betwisten niet dat de genoemde rapporten kritische bemerkingen plaatsen bij onder meer de opvang en de procedures voor het bekomen van internationale bescherming in Italië, maar zijn van oordeel dat zij niet leiden tot de conclusie dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Italië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tijdens zijn gehoor verklaarde betrokkene een goede gezondheid te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn/haar verzoek voor internationale bescherming geen gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn/haar gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen gezondheidsgegevens aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn/haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties.”

1.2. Met de beslissing van 11 augustus 2022 werd de overdrachtstermijn van de Dublintransfer verlengd tot maximum 18 maanden. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Manifeste appreciatiefout en schending van het artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009, van artikelen 3.2, 5.6, 13, 17, 19.2, 22 en 27 van Verordening (eu) nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking), van artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur

- Inhoud van de normen waarvan de schending wordt aangevoerd :

Volgens artikel 39/82, §4, al.4 van de wet van 15 december 1980: "onderzoekt de kamerpresident of de met de berechting van vreemdelingen belaste rechter zorgvuldig en nauwgezet alle elementen waarvan hij kennis heeft gekregen, in het bijzonder die waaruit kan worden afgeleid dat er redenen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de bestreden beslissing de vreemdeling aan gevaar zou blootstellen, in het bijzonder die welke van dien aard zijn dat er redenen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van het bestreden besluit verzoeker zou blootstellen aan het risico van schending van fundamentele mensenrechten waarvan niet kan worden afgeweken op grond van artikel 15, lid 2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, dat aan een zorgvuldige en nauwgezette controle is onderworpen. "

Volgens artikel 3 van het EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing tot uitzetting van een vreemdeling kan leiden tot een situatie die onder dit artikel valt indien er gegronde redenen zijn om te vrezen dat de vreemdeling na uitzetting gevaar loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, MSS tegen België en Griekenland van 21 januari 2011, nr. 30696/09, § 343).

Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Volgens artikel 3, lid 2, alinea. 2 van de Dublin III-verordening: "Wanneer het onmogelijk is een asielzoeker over te dragen aan de oorspronkelijk als verantwoordelijk aangewezen lidstaat omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in die lidstaat stelselmatig tekortschieten die een risico van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inhouden, blijft de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, de in hoofdstuk III vermelde criteria bestuderen om na te gaan of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. "

Artikel 17 van de Dublin III-verordening bepaalt: "In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe volgens de criteria van deze verordening niet bevoegd.

Artikel 51/5, §2, van de wet van 1980 bepaalt: "Zelfs indien de behandeling van de aanvraag krachtens de criteria van de Europese verordeningen, die België binden, niet aan België is opgedragen, kan de minister of zijn afgevaardigde te allen tijde beslissen dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. Een verzoek waarvoor België verantwoordelijk is voor de behandeling of waarvoor het de verantwoordelijkheid op zich neemt, wordt onderzocht overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen leggen een volledige en correcte motivering van bestuurshandelingen op.

Volgens de beginselen van behoorlijk bestuur en met name de zorgvuldigheidsplicht, moeten de autoriteiten zich zorgvuldig informeren alvorens een besluit te nemen.

- Onderdelen van de middelen :

In zijn arrest Tarakhel tegen Zwitserland (nr. 29217/12, 4 november 2014) heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens twijfels geuit over de opvangcapaciteit van het Italiaanse asielsysteem:

« Dans le cas d'un renvoi « Dublin », la présomption selon laquelle un État contractant « de destination » respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de « motifs sérieux et avérés de croire » que la personne objet de la mesure de renvoi courra un « risque réel » de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'État de destination. L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'État auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet État d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure et de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains ou dégradants serait avéré. (...) Dans le cas d'espèce, la Cour doit donc rechercher si, au vu de la situation générale du dispositif d'accueil des demandeurs d'asile en Italie et de la situation particulière des requérants, il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants risqueraient de subir des traitements contraires à l'article 3. » (§ 104)

« [...] les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence » (§115).

In de bestreden beschikking is verweerder van mening dat Italië verantwoordelijk is voor het onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Hij stelt dat er geen reden is om af te wijken van verordening nr. 604/2013 (bestreden besluit, blz. 1).

Verweerder is van mening dat uit de analyse van de door hem aangehaalde rapporten, blijkt niet "dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest".

Bij deze conclusie maakt verweerder echter geen objectieve, onpartijdige en geïndividualiseerde analyse van de ter zake beschikbare informatie.

De respondent baseert zich immers hoofdzakelijk op het AIDA 2020-verslag - gepubliceerd in juni 2021; het rapport "Reception Conditions in Italy. Updated report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy" van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR, gepubliceerd in januari 2020; en het rapport van Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council "Mutual Trust is still not enough" van 12 December 2018.

In de eerste plaats vertonen deze rapporten talrijke tekortkomingen, waarop de tegenpartij niet of slechts in geringe mate heeft gewezen, waardoor deze rapporten kennelijk slechts gedeeltelijk worden gelezen. In die rapporten wordt melding gemaakt van de tekortkomingen en de misbruiken van het systeem voor de opvang van asielzoekers en van de problemen in verband met de behandeling, met name de gerechtelijke behandeling, door de Italiaanse autoriteiten tijdens een gezondheids crisis.

Evenzo wordt van de andere kant gesproken over een daling van het aantal verzoeken om internationale bescherming in Italië, volgens het AIDA-verslag. Het is echter van belang deze cijfers te verduidelijken, aangezien een daling van het aantal asielverzoeken niet noodzakelijkerwijs een daling van het aantal aankomsten van migranten betekent. In zijn meest recente update meldt UNCHR echter een drastische toename van het aantal nieuwkomers : 66.770 migranten zijn in 2021 door de zee in Italië aangekomen, tegen 34.154 in 2020 en 11.471 in 2019 (UNHCR, Operational Data Portal - Refugee Situation, Mediterranean Situation, Italy, « Sea arrivals in 2021 », 31.12.2021, <https://data2.unhcr.org/en/>

situations/mediterranean/location/5205). Er is dus inderdaad sprake van een drastische toename van het aantal aankomsten, waardoor de druk op het Italiaanse opvangsysteem alleen maar toeneemt.

De informatie waarop verweerder zich beroept is kennelijk niet toereikend, zodat sprake is van schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en bijzonder van de zorgvuldigheids- en voorzorgplicht.

Er zij aan herinnerd dat de verweerder gebonden is door de zorgvuldigheidsplicht die hem ertoe verplicht, alvorens een beslissing te nemen, alle relevante gegevens in de zaak te verzamelen en deze zorgvuldig te onderzoeken, teneinde met volledige kennis van zaken een beslissing te nemen (RvS, 23 februari 1996, nr. 58.328, Hadad). Met andere woorden, deze verplichting houdt in dat de verweerder een volledig en concreet onderzoek van de feiten van de zaak moet verrichten alvorens een beslissing te nemen (RvS, 31 mei 1979, nr. 19.671, S.A. Integan). De verweerder is zijn zorgplicht niet nagekomen.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad moet verweerder een grondig, uitputtend en actueel onderzoek verrichten naar de situatie in Italië (RvV, 30 januari 2015, nr. 137 196 - EDEM bulletin januari 2015; RvV, 16 juni 2015, nr. 147 792; ...). Er zij ook op gewezen dat de verzoekers in deze gevallen geen bijzondere behoeften of kwetsbaarheid hebben vermeld.

Wat betreft de punten waarop het diepgaand onderzoek zich moet toespitsen, moet niet zozeer de vraag worden gesteld of de tekortkomingen automatisch zijn. Verweerder vergist zich wanneer hij herhaaldelijk verwijst naar het volgens haar ontbreken van "systematische en automatische tekortkomingen" in het Italiaanse systeem. In artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening is immers geen sprake van het "automatische" karakter van de genoemde tekortkomingen - de vraag is veeleer of er, gelet op recente informatie, een risico bestaat op onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest, gelet op het bestaan van diepe, systematische tekortkomingen in het Italiaanse opvangsysteem.

Het antwoord op deze vraag is ja.

Het Italiaanse opvangstelsel is inderdaad verzadigd en er kan worden aangenomen dat er sprake is van stelselmatige tekortkomingen - ook al zijn die niet automatisch - die voor verzoeker het risico inhouden dat hij bij terugkeer naar Italië onmenselijk en vernederend wordt behandeld.

a) Tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië

In het AIDA-verslag, update 2020 wordt gewezen op aanzienlijke tekortkomingen in de toegang tot de asielprocedure en in de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken in Italië.

In sommige gevallen leven personen die om internationale bescherming verzoeken op straat en moeten zij meestal in overbevolkte opvangcentra verblijven, waardoor de materiële opvangvoorzieningen verslechteren.

Verzoeker legt aan uw Raad de passages voor die hij relevant acht uit dit laatste AIDA-verslag, update 2020.

"The accommodation system (former SPRAR, then Siproimi) is now called S.A.I.: System of accommodation and integration.

The aforementioned changes partially restore the reception model that had been outlined by the Legislative Decree no. 142 of 2015 (Reception decree), a system intended as a single system for asylum seekers and beneficiaries of international protection albeit divided into different phases:

- ❖ a first aid and identification phase implemented in the crisis points present at the main disembarkations places;493*
- ❖ a first "assistance" phase aimed at first assisting the applicant in starting the asylum procedure, implemented in first governmental centres;494*
- ❖ a "proper" reception phase, operated in small centers, not far from the city center or in any case well connected to it, implemented in the SAI system.*

In case of unavailability of places due to a large influx of arrivals, first reception may be implemented in "temporary" structures" (strutture temporanee), also known as Emergency Reception Centres (Centri di accoglienza straordinaria, CAS), established by Prefectures, subject to an assessment of the applicant's health conditions and potential special needs.⁴⁹⁵ When reception is provided in CAS, it is limited to the time strictly necessary for the transfer of the applicant in the second reception centres.⁴⁹⁶

Under the validity of the Legislative decree 142/2015, the effective access to second reception facilities for asylum seekers was often illusory. The extraordinary centres, CAS, whose activation was - and is - ordered by the Prefectures in case of lack of places in the ordinary system, represented - and represents - over the 70% of the facilities where asylum seekers were and are accommodated. Only a small number of asylum seekers were able to access the second reception system whose projects were - and are - voluntarily joined by the municipalities and whose places from 2011 onwards have always been seriously insufficient to cover the reception needs.

Access to the system

The Decree Law 113/2018, implemented by L 132/2018, had brought a drastic change to the design of the Italian reception system, with consequences still affecting the accommodation system even if the law, in 2020, has again reformed it. (blz. 99).

(...)

The Decree Law 130/2020 has again conceived the reception system as a single system for asylum seekers and beneficiaries of international and special protection, even if organised in progressive phases. As in the past, however, there remains the strong limit of the voluntary adhesion of the municipalities to the second reception system and therefore of the scarce availability of places in these projects. The limit of indeterminacy regarding the actual passage from first reception centers to S.A.I. centers remains and there is still significant vagueness about the times in which this can happen. The law, as amended by Decree Law 130/2020, ensures the access to these centers only "within the limits of the available places"⁴⁹⁷, following the completion of unspecified obligations necessary to identify asylum seekers and to start the asylum procedure⁴⁹⁸ and limiting the stay in CAS activated at times indicated as "strictly necessary".⁴⁹⁹ Even in providing a "priority" access to the second reception facilities for vulnerable people, the law does not place any condition for this to actually take place.⁵⁰⁰

Even after the reform, SAI system is still conceived and indicated as primarily intended for beneficiaries of international protection and unaccompanied foreign minors. All the others access only in case of additional places available.⁵⁰¹

Services provided

The other important aspect affected by Decree Law 130/2020 is the type of services that asylum seekers can benefit from. In theory the following services should be provided: social and psychological assistance, cultural mediation, Italian language courses, legal information service and information on territorial services.⁵⁰² They are all services that the 2018 tender specification schemes had cancelled.

However, the picture that emerges from the new tender specification schemes published on 24 February 2021 on the Mol website⁵⁰³ is not at all comforting. The services that with the previous specifications and regulatory framework had been zeroed are now effectively provided for and included in the accountable costs but the expected increase in costs for these services and above all the hourly amounts of the respective operators are so low that the forecast appears to be only a formula without content. That is, the specification reveals, how the actual interest in having these services actually implemented in first reception is in fact scarce null and void.

And this is extremely relevant considering that de facto asylum seekers spend all the time of the asylum procedure or most of it in the first reception centers or in CAS.

On paper, the same level of services is provided for asylum seekers who will access to the S.A.I before the recognition of an international or special protection: here asylum seekers will be able to benefit from "first level" services which do not include support for integration, job research, job orientation and professional training, limited to beneficiaries of international and special protection.⁵⁰⁴

However, in practice, due to the low level of services provided for the first accommodation facilities, there will be a significant difference between those who will live in Sai and those who will be accommodated in CAS or first reception facilities. (blz. 100)

(...)

The Decree of 20 November 2018, through which the Ministry of Interior adopted the tender specifications scheme (*capitolato d'appalto*) for the supply of goods and services related to CPSA, first reception centres, CAS and CPR535 and which only foresees a basic level of services and drastically reduces funding for the centres still needs to be replaced by a new one to provide coverage for the new services provided by law in first accommodation and CAS facilities (see further Forms and Levels of Material Reception Conditions). (blz. 104)

(...)

1.1. Reception and obstacles to access the procedure

According to the practice recorded in recent years and continuing in 2020, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and undergoing initial registration (*fotosegnalamento*), they may access accommodation centres only after their claim has been lodged (*verbalizzazione*). This implies that, since the *verbalizzazione* can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleeping rough.⁵⁴⁰

In 2020, the access and the time of access to reception facilities were strongly influenced by the health measures taken to prevent Covid-19. These measures were different throughout the national territory. In some border areas, such as Trieste and Udine, effective access to reception is preceded by a 14-day quarantine (in some cases reduced to 10 days)⁵⁴¹ in public facilities, set up by the Prefectures, where people accommodated are already considered asylum seekers, benefitting from some services, albeit limited by the health measures.

Due to the pandemic, both transit areas (Ventimiglia and Oulx) suddenly found themselves - totally or partially - without accommodation facilities, while the flows that had slowed down in the first months of the year returned to earlier levels after spring. In Ventimiglia, despite a drop in flows, local associations have provided assistance to about 250 people a day.

On 31 July 2020 the Roja Camp, managed by the Italian Red Cross, was closed.⁵⁴² Being the only formal place of accommodation for people in transit, its closure has led to the proliferation of informal settlements and the occupation of public spaces to deal with winter nights. The facilities provided by the local Caritas are able to guarantee only a limited number of places for single parent and children.⁵⁴³

In February 2021, rooms set up at the Bardonecchia station, which constituted the only form of government reception, were made inaccessible due to the covid-19 epidemic. Two structures therefore remain accessible: the first located in Oulx in front of the station and managed by the "Fraternity Massi - Talità Kum" in agreement with the Municipality of Oulx; and the second which consists of a former cantonal house managed by a group of activists (Chez JesOulx). The latter hosts most of the migrants.⁵⁴⁴ (blz. 104-105).

(...)

People arriving from land borders or from autonomous disembarkations have to present themselves to Questuras to access the asylum procedure and reception measures. In this case, sometimes access to reception facilities is subject to negative results of a covid test or health triage. Other times, to a period of quarantine in dedicated facilities, but this depended on the availability of such facilities. Only in some cases, such as the one mentioned in Trieste, access to reception facilities is immediate and the facility is specifically dedicated to asylum seekers.⁵⁴⁷ (blz. 106).

(...)

A survey⁵⁴⁸ conducted by the National Institute for Health Migration and Poverty from 11 May 2020 to 12 June 2020, on 73.7% of reception facilities (5,038 out of 6,837), highlighted how, worryingly, the isolation of persons who tested positive had occurred inside the facility in a quarter of the cases and that, out of these, only 54% were isolated in a single room with exclusive services.

A monitoring conducted by the associations part of the Tavolo Asilo and Tavolo Immigrazione e Salute, (National Asylum Table, Immigration and Health Table) published in June and updated in February 2021 highlighted the critical absence of institutional indications, which had led the facilities to organize their own solutions that had produced effective protection of the guests, but also had significantly reduced the reception capacity. ⁵⁴⁹ (see reception conditions). In the February update, it is reported that in one case in ten the access to accommodation stopped, partly (3%) due to the lack of procedures ensuring the safety of the guests and operators; but also due - in 7% of cases - to the absence of requests for the access of potential guests from the relative Institutions (SPRAR / SAI / Prefecture / Municipality / free number Anti-trafficking). (blz. 106).

(...)

4.2. Restrictions in accommodation in reception centres

The Reception Decree also clarifies that asylum applicants are free to exit from first reception centres during the daytime but they have the duty to re-enter during the night time. The applicant can ask the Prefecture for a temporary permit to leave the centre at different hours for relevant personal reasons or for those related to the asylum procedure.⁵⁹¹ The law does not provide such a limitation for people accommodated in CAS, but rules concerning the entry to / exit from the centre are laid down in the reception agreement signed between the body running the structure and the asylum seeker at the beginning of the accommodation period.

Applicants' freedom of movement can be affected by the fact that it is not possible to leave the reception centre temporarily e.g. to visit relatives, without prior authorisation. Authorisation is usually granted with permission to leave for some days. In case a person leaves the centre without permission and does not return to the structure within a brief period of time (usually agreed with the management body), that person cannot be readmitted to the same structure and material reception conditions can be withdrawn (see Reduction or Withdrawal of Material Reception Conditions).

On 16 June 2017, the Prefecture of Naples adopted a new regulation to be applied in CAS. The regulation establishes a curfew at 22:00, or 21:00 in spring and summer. The regulation also foresees Withdrawal of Reception Conditions if the curfew is not observed. The regulation has been challenged by ASGI before the Council of State but the latter rejected the appeal considering that the regulation cannot imply an automatic withdrawal of the reception conditions since the administration is required to evaluate case-by-case the reasons of the absence.

However, in these situations the existence itself of measures regulating the access to the structure and the potential lack of legal advice prevent recipients from challenging revocations.

In 2020, the preventive isolation and quarantine measures, were sometimes extended beyond the days provided for in the circulars of the Government and of the Ministry of Health due to chain infections and contacts with new entrants who were not adequately screened in advance. As mentioned, in some cases the applicants who tested positive for covid-19 were taken - even in the middle of the night - to the ships moored on the Sicilian coast to spend the quarantine there without prior information.

In some cases, all the guests were placed in quarantine in overcrowded centers, which led to a dizzying increase in infections in a short time. This was the case of Caserma Serena, Treviso, where in August 2020, there were 244 infected people out of 300 guests. In other cases, the mayors decreed a specific entry and exit ban for centers hosting asylum seekers due to infections affecting some of the guests. (blz. 115)

(...)

B. Housing

(...)

1.3. Temporary facilities: CAS

In case of temporary unavailability of places in the first reception centres, the Reception Decree provides the use of Emergency Reception Centres (centri di accoglienza straordinaria, CAS). The CAS system, originally designed as a temporary measure to prepare for transfer to secondline reception, expanded in recent years to the point of being entrenched in the ordinary system. The Reception Decree adopted in August 2015 missed the opportunity to actually change the system and simply renamed these centres from emergency centres to “temporary facilities” (strutture temporanee).

The CAS are identified and activated by the Prefectures, in cooperation with the Ministry of Interior. Following Decree Law 113/2018, CAS facilities can be activated only after obtaining the opinion of the local authority on whose territory the structures will be set up.⁶¹³ Activation is reserved for emergency cases of substantial arrivals but applies in practice to all situations in which, as it is currently the case, capacity in ordinary centres are not sufficient to meet the reception demand.

Following the reform of the accommodation system made by Decree Law 130/2020, the CAS are specifically designed only for the first accommodation phase for the time “strictly necessary” until the transfer of asylum seekers to the SAI system.⁶¹⁴ The services guaranteed are the same as in the first reception centres (see Forms and Levels of Material Reception Conditions).⁶¹⁵

Decree Law 130/2020, implemented by L 173/2020, refrained from defining time limits for transfer to the proper accommodation system implemented in SAI, thus further endorsing a temporary and precarious approach to reception for asylum seekers. In 2018, the law stated that within one year of the entry into force of the 2018 reform, the Minister of Interior should have monitored the progress of migratory flows with a view to the gradual closure of the CAS centres.⁶¹⁶

There are over 5,500 CAS established across Italy.⁶¹⁷ As underlined (see Forms and Levels of Material Reception Conditions), following the 2018 Mol tender specification schemes most of the small CAS were obliged to close, leaving the accommodation scene to large centres managed by profit organizations or big social cooperatives.

The fact that the majority of available places are currently in CAS, illustrates a reception policy based on leaving asylum seekers in emergency accommodation during the entire asylum procedure. The vagueness of the timing of the transfer from CAS remained unchanged with the 2020 reform and the poor offer of the new tender specification schemes published in February 2021, in addition to the maintenance of the SAI system with a purely voluntary adhesion by the Municipalities, suggest that the situation will not change in the course of 2021. (blz. 118-119).

(...)

2. Conditions in reception facilities

(...)

Reception conditions in the centres were inevitably conditioned by health measures and the covid-19 pandemic. Regarding the facilities set up for the quarantine, the overcrowding that characterizes many of these centres made it impossible to comply with the isolation measures and did not allow decent accommodation conditions. The most serious case was the one of the Lampedusa hotspot, which with an official capacity of 192 places, hosted on average over a thousand of people in the summer months. ⁶²² On 27 July 2020, 180 people fled from a tensile structure of the Civil Protection set up in Porto Empedocle, without windows and with a maximum capacity of 100 people, which at that time housed 520 migrants: inhumane conditions, in which people risked suffocation, as pointed out by the mayor of the Sicilian city.⁶²³

In October 2020, some asylum seekers and beneficiaries of international protection, who tested positive to Covid-19, were taken at night from a CAS in Rome, and, without any prior information, were transferred to a quarantine ship moored in the harbours of Palermo, Trapani, and Bari. A measure that NGOs defined unreasonable and harmful⁶²⁴ as well as illegal and discriminatory.⁶²⁵ In other cases, people were placed in quarantine all, together which led to an increase in infections in a short time.

In June 2020, the asylum seekers accommodated at the Mattei CAS center, in Bologna, denounced the serious overcrowding of the structure and the impossibility of maintaining personal distancing, as a result of living together in rooms with 10-12 people.⁶²⁶ The Civil Court of Bologna rejected a legal action brought forward to support the need to move asylum seekers to places suitable for containing the pandemic. (blz. 120-121)

(...)

2.1. Conditions in first reception centres

(...)

Generally speaking, all governmental centres are very often overcrowded. Accordingly, the quality of the reception services offered is not equivalent to reception facilities of smaller size. In general, concerns have systematically been raised about the high variability in the standards of reception centres in practice, which may manifest itself in: overcrowding and limitations in the space available for assistance, legal advice and social life; physical inadequacy of the facilities and their remoteness from the community; or difficulties in accessing appropriate information.⁶³⁵ (blz. 123).

(...)

2.2. Conditions in CAS

According to the Reception Decree, services guaranteed in temporary centres (CAS) are the same as those guaranteed in first reception governmental centres.⁶³⁶

Following the reform provided by the Decree Law 130/2020 and L 173/2020, the services guaranteed to asylum seekers are the same as guaranteed in the SAI system. This remains largely theoretic. As explained (see: Form and Levels of Material Reception Conditions) the new tender specification schemes published by the Mol on 24 February 2021 do not intervene to concretely change the level of services in CAS and governmental centres, keeping the proportions between operators and people accommodated very low, providing for a negligible number of hours for the services provided and recognizing costs that are totally inadequate to guarantee the effectiveness of the protection.

The chronic emergency state under which the CAS operate has forced the improvisation of interventions and favoured the entry into the reception network of bodies lacking the necessary skills and, in the worst cases, only interested in profits. (blz. 123)

(...)

2.3. Conditions in makeshift camps

As discussed in Criteria and Restrictions to Access Reception Conditions, at least 10,000 persons were excluded from the reception system as of February 2018, among whom asylum seekers and beneficiaries of international protection. (blz. 124)

(...)

The report, ⁶⁴² published in December 2019 offers a description of the types of informal settlements frequently subject, even in 2019, to evictions. Among these:

- ❖ Abandoned covered structures (such as old industrial warehouses, railway warehouses, building sites whose work has been interrupted), buildings without walls and with no divided spaces; ⁶⁴³*
- ❖ Open spaces such as parks, disused construction sites or railway yards, where many of the people cleared of the covered structures subject to evictions went to live;*
- ❖ Abandoned buildings (old spas, offices, schools) originally not intended for housing with spaces built and organized according to a division into units (offices, apartments, rooms);*
- ❖ public parks. (blz. 124-125)*

(...)

The final report "The Bad Season" (La Cattiva Stagione)⁶⁴⁵ written by MEDU illustrates the living and working conditions of the labourers and describes the unhealthy settlements, isolated without any minimum basic service and with pervasive exploitation of workers." (blz. 125)

Reeds in januari 2020 bevestigde het OSAR-verslag deze ernstige tekortkomingen, die het zelfs als systemisch bestempelde. Het onderstreepte dat de situatie van de "Dubliners" nog slechter is. Het wees er ook op dat de situatie aanzienlijk is verslechterd sinds de inwerkingtreding van het Salvini-decreet in 2019.

Op grond hiervan heeft de organisatie de door de Dublinverordening gebonden staten aanbevolen geen asielzoekers naar Italië terug te sturen.

« De l'avis de l'OSAR, le système d'accueil italien des personnes requérantes d'asile et des bénéficiaires d'une protection internationale présente donc de nombreuses lacunes systémiques. Le système d'accueil est basé sur des mesures d'urgence à court terme et est très fragmenté. Les personnes requérantes d'asile vulnérables et les bénéficiaires d'une protection internationale courent le risque de voir leurs droits garantis par le droit international et européen bafoués. (blz. 20)

Sur cette base, il recommande aux « États liés par le règlement Dublin III devraient renoncer à renvoyer les personnes requérantes d'asile vulnérables en Italie. (OSAR, « Conditions d'accueil en Italie - Rapport actualisé sur la situation en Italie des personnes requérantes d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier des personnes renvoyées dans le cadre de Dublin », januari 2020, blz. 20)

Dit verslag onderstreepte ook :

« Comme les renvoyé-e-s Dublin ne représentent jusqu'à présent qu'une faible proportion des arrivées en Italie, il n'existe pas de procédure normalisée et définie pour les (ré)intégrer dans le système.

Les modifications des lois en la matière ainsi que les changements dans la pratique ont eu un impact massif sur le système d'accueil : le décret Salvini, entré en vigueur le 4 octobre 2018, a réduit le cercle des personnes autorisées à accéder au système d'accueil de deuxième niveau SPRAR (aujourd'hui appelé SIPROIMI). Seules les personnes au bénéfice d'un statut de protection internationale ainsi que les mineur-e-s non accompagné-e-s sont désormais autorisée- s à participer aux projets SIPROIMI. Aucune exception n'est prévue pour les personnes vulnérables. Les personnes requérantes d'asile vulnérables sont hébergées dans des centres de premier accueil, principalement dans des CAS (initialement prévus comme des centres d'urgence). Ces centres n'étaient souvent pas en mesure d'accueillir de manière adéquate les personnes ayant des besoins particuliers dans le passé, comme la Cour européenne des droits de l'homme l'a également constaté dans son arrêt Tarakhel du 4 novembre 2014. Par ailleurs, depuis la mise en oeuvre des amendements qui ont suivi le décret Salvini, la qualité et les services des centres de premier accueil se sont encore détériorés de manière significative. Cette détérioration est due en premier lieu aux nouvelles dispositions qui s'appliquent aux appels d'offres publics (Capitolato) publiés pour les centres de premier accueil. Le nouveau Capitolato a réduit la contribution financière de l'État de 35 à 20 euros par jour et par requérante d'asile. Les entreprises concurrentes participant aux procédures de marchés publics sont donc contraintes de réduire drastiquement les services qu'elles proposent et de licencier la moitié de leur personnel. Ce développement a eu un impact négatif sur toutes les personnes hébergées dans les CAS, mais ce sont les personnes vulnérables qui ont été le plus durement touchées, car elles nécessitent une assistance spéciale. En outre, cela a également un impact négatif sur l'identification des vulnérabilités, qui n'est plus guère possible avec les ressources et le personnel limités. En résumé, les personnes ayant des besoins d'accueil particuliers ne bénéficieront très probablement pas de services adaptés et d'une assistance adéquate dans le cadre de l'accueil de premier niveau.

L'accueil de deuxième niveau (SIPROIMI, auquel les personnes requérantes d'asile n'ont plus accès !) serait bien mieux équipé pour accueillir les familles ou les personnes requérantes d'asile vulnérables, car il dispose davantage de ressources. Cependant, le 8 janvier 2018, l'Unité Dublin italienne a envoyé une lettre circulaire à toutes les autres Unités Dublin, confirmant que les personnes requérantes d'asile, y compris les familles, n'auraient plus accès au SPRAR/SIPROIMI, mais doivent être placées dans les centres de premier accueil. Dans ce courrier, l'unité Dublin italienne affirme que les conditions dans les centres de premier accueil sont adaptées à toute personne hébergée. Or, compte tenu de ce qui précède, les conditions ne respectent manifestement pas l'arrêt Tarakhel de la Cour européenne des droits de l'homme. (blz. 16)

Wat betreft de Dubliners, benadrukte dit verslag:

« La revoca constitue un autre problème concernant l'accès au système d'accueil pour les renvoyé-e-s Dublin. Il s'agit de la décision que peut prendre la préfecture (Prefettura) compétente de retirer le droit de bénéficier des conditions d'accueil pour cause, par exemple, de violation du règlement intérieur du centre d'accueil ou d'absence du centre sans notification préalable. La revoca représente un problème sérieux auquel sont principalement confronté-es les renvoyé-e-s Dublin à leur retour en Italie, qui, si elles ou ils ont déjà été hébergés dans un centre d'accueil de première ou deuxième niveau en Italie, auront très probablement perdu leur droit d'être à nouveau hébergés à cause d'une revocation » (blz. 17)

Dit verslag, dat dateert van vóór de door verweerder genomen beslissing, was dus duidelijk en ondubbelzinnig: volgens OSAR en in tegenstelling tot wat verweerder beweert, vertonen de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken in Italië "stelselmatige tekortkomingen". Dit geldt in nog sterkere mate voor asielzoekers die in het kader van de Dublinprocedure worden teruggestuurd.

In dit verslag wordt nog steeds gewezen op moeilijkheden voor Dubliners bij aankomst op de luchthaven:

« Dans le cadre du Dublin Returnee Monitoring Project (DRMP92), le Swiss Refugee Council a été informé de plusieurs cas où des personnes requérantes d'asile ont fait l'objet d'un ordre d'expulsion (exemple en annexe) sans même avoir eu accès à la procédure d'asile. Comme aucune traduction n'était disponible à l'aéroport, le personnel leur a demandé de signer l'ordre d'expulsion en leur indiquant qu'en contrepartie ils pourraient retourner dans l'État de renvoi. (blz. 29)

[...]Des mandats sont donnés à des organisations afin de fournir un guichet aux aéroports qui puisse soutenir les personnes requérantes d'asile et, dans une certaine mesure, les titulaires d'un statut de protection aux aéroports de Milan et de Rome. L'étendue de leur service a été réduite depuis 2016, l'assistance et l'information juridiques n'étant plus assurées par les ONG à l'aéroport. Les services prévus comprennent la distribution de nourriture et de billets de train pour la Questura responsable de la demande d'asile, ainsi que l'hébergement des personnes renvoyées pour les premières nuits.

Dans le cadre du Dublin Returnee Monitoring Project (DRMP107), l'OSAR a observé que les personnes transférées n'avaient de loin pas toutes accès à l'ONG à l'aéroport. Alors que dans le premier rapport sur le projet, certaines des personnes étaient prises en charge par une ONG à l'aéroport à leur arrivée, aucune des personnes décrites dans le deuxième rapport n'a jamais rencontré l'ONG à l'aéroport. Cela jette un doute sur la présence et la visibilité réelles de ces fournisseurs de services. » (blz. 36)

Wat meer bepaald de toegang tot de asielprocedure betreft werd in dit verslag ook gewezen op de lange wachttijden tussen twee fasen van de procedure, waardoor asielzoekers geen toegang hebben tot opvang, materiële bijstand en gezondheidszorg.

« Si une personne déclare avoir l'intention de demander l'asile, ses données personnelles, ses photos et ses empreintes digitales sont enregistrées avec sa demande. Cette étape est appelée le fotosegnalamento. En raison de la diminution du nombre d'arrivées par la mer en Italie, le problème du temps d'attente pour ce premier rendez-vous ne semble pas pressant pour le moment.

Après le fotosegnalamento, la personne est invitée à se présenter à nouveau à la Questura pour enregistrer formellement la demande d'asile ; cette deuxième étape est appelée verbalizzazione. Cette étape a lieu par le biais du formulaire C3, qui renseigne l'histoire personnelle, les informations sur le parcours jusqu'en Italie ainsi que les raisons du départ du pays d'origine.

Le temps d'attente jusqu'au premier rendez-vous (fotosegnalamento) semble avoir diminué depuis le dernier rapport. Cependant, le temps d'attente entre le fotosegnalamento et la verbalizzazione reste un problème, surtout dans les grandes villes. Le délai entre ces deux étapes peut encore prendre des semaines, ce qui crée des difficultés car il se peut que les personnes requérantes d'asile n'aient pas accès au système d'accueil et au système national de santé (en dehors des soins de santé d'urgence) pendant cette période d'attente.

Si elles n'ont pas demandé l'asile avant de se rendre dans un autre pays, les personnes renvoyées Dublin en Italie sont également touchées par ces retards car elles sont traitées exactement de la même manière que les personnes requérantes d'asile nouvellement arrivées. » (bz. 25-26).

Er zij op gewezen dat dit het geval is met verzoeker.

Het verslag AIDA update 2020 (blz. 69-70) gaat ook in op de situatie van de Dubliners en bevestigt de opmerkingen van het OSAR-verslag. Verder voegt het toe:

"Dublin returnees face different situations depending on whether they had applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and on whether the decision on their application by the Territorial Commission had already been taken.319

❖ In "take charge" cases where the person had not applied for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another country,320 he or she should be allowed to lodge an application under the regular procedure. However, the person could be considered an irregular migrant by the authorities and be notified an expulsion order." (blz. 70).

Aangezien dit specifiek de situatie van verzoeker is, is er geen aanwijzing dat hij in de praktijk bij de Italiaanse autoriteiten om internationale bescherming zou kunnen verzoeken. In de veronderstelling dat de Italiaanse autoriteiten van oordeel zijn dat hij zich in een onregelmatige situatie bevindt, zou hem eenvoudigweg een bevel worden betekend om het grondgebied te verlaten.

In het verslag over de AIDA-update 2020 staat ook dat de procedures in het kader van "Dublin returns" problematisch zijn (zie blz. 68-70).

Deze tekortkomingen zijn niet nieuw. In feite bestaan zij reeds jaren, zodat verweerder er rekening mee had moeten houden.

Het informatieplatform Humanrights.ch hekelt in zijn artikel "Asiel volgens Dublin III: terugkeer naar Italië is problematisch" van 10 oktober 2017 het gebrek aan toegang tot opvangvoorzieningen voor "de overgrote meerderheid" van de verzoekers om internationale bescherming, waarbij de centra volledig verzadigd zijn.

« Conditions déplorables et absence de protection en Italie. En Italie, les requérant-e-s d'asile - mais aussi les réfugié-e-s reconnu-e-s! - n'ont aucune garantie de pouvoir être hébergé-e-s et bon nombre se retrouvent à la rue après leur renvoi. Malgré une augmentation de leurs capacités d'accueil, celles-ci sont totalement surchargées, si bien que la grande majorité des requérant-e-s se retrouve ainsi à dormir dans des parcs ou des maisons vides, ne sur-vivant qu'à l'aide d'organisations caritatives. En hiver, leur situation devient dramatique. Selon Caritas Rome, la situation est encore plus précaire pour les « renvoyé-e-s » les plus vulnérables, comme les mineur-e-s, les femmes enceintes, les malades ou les personnes traumatisées. Malgré un statut prioritaire, les centres d'hébergement ne sont pas toujours capables de les recevoir, la liste d'attente étant très longue. Elles se retrouvent donc trop souvent sans protection, sans aide à l'intégration ni accès assuré à l'alimentation ou aux soins médicaux les plus basiques. » (Humanrights.ch, « L'asile selon Dublin III : les renvois vers l'Italie sont problématiques », 12.10.2017, <https://www.humanrights.ch/fr/droits-humains-suisse/interieure/asile/loi/lasile-selon-dublin-ii-renvois-vers-litalie-grece-problematiques>).

Artsen zonder Grenzen - in haar rapport "Refugees and asylum seekers in Italy: excluded from reception systems and at risk at the borders" van 20 februari 2018 en in een artikel getiteld "Italy: Migrants and refugees on the margin of society" van 8 februari 2018 - heeft ook de totale verzadiging van opvangcentra in Italië aan de kaak gesteld, evenals het gebrek aan toegang tot gezondheidszorg voor mensen die internationale bescherming zoeken (MSF, « Réfugiés et demandeurs d'asile en Italie : exclus des systèmes d'accueil et en danger aux frontières, 20.02.2018, <https://www.msf.fr/actualite/articles/refugies-etdemandeurs-asile-en-italie-exclus-systemes-accueil-et-en-danger-aux-f>; MSF, « Italy: Migrants and refugees on the margins of society », 08.02.2018, <http://www.msf.org/en/article/italy-migrants-and-refugees-marginssociety>).

Het Bureau van de Europese Unie voor de grondrechten (FRA) kwam in februari 2018 tot soortgelijke bevindingen.

"In EU Member States that faced significant numbers of arrivals in 2017 – France, Greece, Italy and Spain – reception facilities remained overcrowded. (...) Insufficient reception capacities led to the establishment of informal camps in France, Greece and Italy. Living conditions were sometimes critical, with limited access to water, sanitary facilities and food. (...) In France and Italy, some pregnant women and children were left in the streets due to overcrowding" (Fundamental Rights Agency (FRA), "Migration to the EU: five persistent challenges", February 2018, blz. 8-11, http://www.ikuspegi.eus/documentos/novedades/fra-2018-february-migration-report-focus-five-challenges_en.pdf)

Met betrekking tot de toegang tot huisvesting voor Dubliners en de levensomstandigheden in de eerstelijnsopvangcentra is het OSAR 2020-verslag zeer duidelijk (blz. 37-45)

« Le décret législatif 142/2015 stipule qu'une personne requérante d'asile a droit à un hébergement dès qu'elle demande l'asile pour la première fois¹¹¹. Actuellement, cela semble fonctionner pour les personnes requérantes d'asile qui arrivent en Italie par la mer, la plupart d'entre elles étant hébergées dès leur arrivée. Mais pour celles qui se rendent en Italie par voie terrestre ou qui demandent l'asile à l'intérieur du pays, la situation est plus difficile et l'accueil est souvent retardé ou entravé.

Les personnes réfugiées nouvellement arrivées en Italie par bateau ont accès aux centres de premier accueil CPSA et aux hotspots. Cependant, les personnes renvoyées Dublin ne sont pas logées dans ces centres, raison pour laquelle elles ne sont pas examinées plus avant ci-dessous.

Depuis octobre 2018, les personnes requérantes d'asile qui sont renvoyées en Italie en vertu du Règlement Dublin III n'ont plus le droit d'être hébergées dans le SIPROIMI (ancien SPRAR, voir chapitre 5.4). Tant qu'elles sont en procédure d'asile et tant que leur droit à une prise en charge n'a pas été révoqué, les renvoyé-e-s Dublin – comme toutes les personnes requérantes d'asile en Italie – ne peuvent être hébergé-e-s que dans des centres de premier accueil (voir chapitre 4.5.1) et des structures temporaires (CAS, voir chapitre 4.5.2).(…)

Les centres CAS ont été créés à l'origine comme des centres d'urgence pendant la période appelée « État d'urgence Afrique du Nord ». Ils font maintenant partie du système d'accueil italien et ont été institutionnalisés par l'article 11 du décret législatif 142/2015. Ils offrent une sorte de système d'accueil parallèle. La plupart des places actuellement disponibles dans le cadre du système de premier accueil se situe dans un centre CAS. Le niveau des services garantis est un strict minimum. (...)

La grande majorité (environ 75%) des places disponibles dans le système d'hébergement se situent dans les centres CAS ; (...)

De nombreux centres sont très éloignés, surpeuplés et inadaptés. On signale également des normes d'hygiène très médiocres. Cette situation ne s'est pas améliorée au cours des dernières années. Au contraire, les conditions dans les CAS se sont encore détériorées, le contenu des appels d'offres découlant du nouveau Capitolato, qui a été publié en même temps que le décret Salvini en 2018. Les rapports se penchant sur le recrutement des victimes de la traite des êtres humains, sur les abus sexuels et sur les viols de femmes¹²⁸ font état de lacunes en matière de contrôles au sein des CAS et montrent que ces centres ne répondent pas aux besoins particuliers des personnes requérantes d'asile vulnérables.(…)

La représentation régionale du HCR au sud de l'Europe a publié une communication à ce sujet. Le HCR y relève que « [...] la modification du décret 142 rétablit le rôle central des grandes institutions collectives. Dans ce contexte, l'expérience du HCR [...] montre pourtant que de telles institutions présentent de graves défaillances de gestion en raison de divers facteurs, y compris leur surdimensionnement, leurs lieux de situation isolés et leurs conditions structurelles [...]. Il serait opportun de prévoir une régulation plus sévère des prestations de service pour les personnes requérantes d'asile hébergées dans de tels centres, en particulier de l'assistance juridique, de la fourniture des soins et du soutien psychologique ainsi que de l'accès effectif concret aux prestations de service [...]. Le décret prévoit que les personnes requérantes d'asile présentant des besoins particuliers soient elles aussi placées dans les (grands) centres (collectifs) et plus dans les centres du SPRAR [...]. Le décret ne crée pas de cadre juridique pour les centres d'accueil et laisse ainsi une lacune considérable en ce qui concerne les modalités et conditions de l'accueil et les garanties pour les personnes hébergées » .

Selon le HCR, l'accueil des personnes requérantes d'asile vulnérables dans les grands centres collectifs, pratique courante depuis octobre 2018, est particulièrement problématique. »

Ook moet worden opgemerkt dat alle betrekkelijk recente rapporten en artikelen van erkende organisaties (Artsen zonder Grenzen, FRA, HRW) getuigen van het onmenselijke karakter van de huidige opvangomstandigheden in Italië.

Voorts heeft de administratieve rechtbank van (Frankrijk) op 5 januari 2018 een besluit om verzoeker op grond van de Dublin III-verordening aan de Italiaanse autoriteiten over te dragen, nietig verklaard op grond dat:

« Quand bien même l'Italie est un État membre de l'Union européenne, appliquant le Règlement dit « Dublin III », et est présumée respecter ses obligations découlant de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, cette présomption peut être renversée par les indices de défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans cet état membre impliquant un traitement inhumain ou dégradant subi par ces derniers. (...) M. H. établit que les capacités d'accueil des réfugiés et migrants en Italie sont saturées au point que la garantie d'une traitement effectif des demandes d'asile est actuellement compromise ; l'état du dossier M. justifie de motifs sérieux de croire qu'à la date du 20 décembre 2017 (...), il existait en Italie des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs susceptible d'entraîner un risque de traitement inhumain ou dégradant; que dès lors (...) la décision attaquée encourt l'annulation. » (Tribunal administratif de Rennes, n°1705747, 5 janvier 2018).

Volgens de administratieve rechtbank van Rennes (Frankrijk) zijn er in 2018 in Italië systematische tekortkomingen in de asielpcedures en opvangvoorzieningen. Dit geldt des te meer omdat uit de hierboven genoemde objectieve informatie blijkt dat de opvangomstandigheden zijn verslechterd na de goedkeuring van het decreet van Salvini in 2019.

In dezelfde zin: Administratieve rechtbank van Nantes (Frankrijk), uitspraak nr. 1601004, 12 februari 2018; Administratieve rechtbank van Pau (Frankrijk), 26 januari 2018 (zie AIDA-verslag Frankrijk update 2017, blz. 45, voetnoot nr. 149).

In dit verband heeft een Nederlandse rechter op 18 november 2018 de overdracht van een asielzoeker aan Italië op grond van de Dublinverordening geweigerd op grond van structurele tekortkomingen van het Italiaanse opvangsysteem die door het Salvini-decreet aan de orde zijn gesteld (zie Rechtbank Den Haag, 18.10.2018, NL18.17748, van ECLI:NL:RBDHA:2018:12420 - Rechtbank Den Haag, 18-10-2018 / N L 1 8 . 1 7 7 4 8 , <https://linkedata.overheid.nl/front/portal/document-viewer?extid=ECLI:NL:RBDHA:2018:12420>).

Dezelfde redenering moet dus in het onderhavige geval worden gevolgd, gezien de verslechtering van het opvangsysteem in Italië.

Eveneens in dezelfde zin heeft het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk op 4 december 2018 de overdracht van een psychologisch kwetsbare "Dublin-terugkeerder" en een erkende vluchteling - wegens het risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM - nietig verklaard na een beoordeling van de huidige opvangvoorzieningen, in het bijzonder met betrekking tot de door het Salvini-decreet ingevoerde wijzigingen:

« 325- (...) cases where a person's particular vulnerability is sufficiently serious that the risk of even a temporary period of homelessness or housing in the basic conditions of a CAS might cross the threshold, for the "certification" purposes with which we are concerned. Such cases are likely to include those with significant mental or physical health problems or disabilities. Other people may have inherent characteristics that render them vulnerable e.g. unaccompanied children or the elderly. In such cases, the only appropriate accommodation is likely to be the supportive accommodation in SPRAR. It is difficult to specify when a particular vulnerability might require that level of safeguarding in order to protect their rights under Article 3. The necessary level of support will depend on the circumstances of each case.

326. We are concerned that there is no procedure for such particularly vulnerable people to be referred directly to SPRAR by the Italian Dublin Unit. » (United Kingdom Upper Tribunal, SM v Secretary of State for the Home Department [2018] UKUT 429 (IAC), 4 December 2018, available at: <http://bit.ly/2O8aLPG>, points 325- 326)

Kortom, de wederpartij komt zijn zorg- en verzorgingsplicht niet na. Met betrekking tot informatie over de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Verweerder houdt geen rekening met alle beschikbare informatie, met de alarmbellen die al jaren door NGO's worden geluid en zelfs niet met de verklaringen van verzoeker. Het genomen besluit is in strijd met de in het middel genoemde bepalingen niet toereikend gemotiveerd.

b) Gebrekkige toegang tot gezondheidszorg in Italië

In het verslag AIDA update 2020 wordt gewezen op een reeks belemmeringen waarmee asielzoekers in Italië in de praktijk worden geconfronteerd wat de toegang tot gezondheidszorg betreft (zie blz. 128 e.v.).

In het rapport staat :

"The right to medical assistance is acquired at the moment of the lodging of the asylum application but very often the exercise of this fundamental right is hindered and severely delayed, depending upon the attribution of the tax code assigned by Questure when lodging the asylum application. This means that it reflects the delay in lodging the asylum claim, which corresponds to several months in certain regions

(...)"

In hetzelfde verslag worden ook de tekortkomingen bij de terugbetaling van de kosten voor gezondheidszorg aan de kaak gesteld (blz. 128):

"Delays in the issuance of health cards had been exacerbated in 2016 due to the attribution of special tax codes to asylum seekers other than the ones attributed to other people, consisting in numerical and not alphanumeric codes.⁶⁵⁷ Such obstacles were reported with regard to access to health cards in 2019 and 2020 too. These problems persist also with regard to access to other social rights."

Deze moeilijkheden werden ook in het OSAR-verslag geconstateerd :

« Les entretiens menés avec les parties prenantes en Italie montrent que les personnes requérantes d'asile, les bénéficiaires de la protection internationale et les migrant-e-s en situation irrégulière sont confrontés à de multiples difficultés lorsqu'ils ont besoins de soins médicaux.

Ainsi, des problèmes peuvent survenir lorsque la personne cherche à obtenir la tessera sanitaria ou la carte STP, lorsqu'elle demande une exemption de l'obligation de contribuer aux frais de santé, lorsqu'elle essaie de faire comprendre son problème de santé au personnel médical ou qu'elle doit être adressée à un médecin spécialiste » (blz. 77).

OSAR wijst ook op de negatieve gevolgen van het Salvini-decreet voor de toegang tot de gezondheidszorg:

« Depuis l'entrée en vigueur du décret Salvini, de nombreuses personnes requérantes d'asile ne peuvent plus obtenir de certificat de domicile de la part de la municipalité et, partant, ne peuvent s'inscrire pour une tessera sanitaria auprès de l'autorité sanitaire locale (ASL). Elles ne bénéficient ainsi que d'un accès restreint aux soins de santé, qui se limitent aux services d'urgence. » (blz.79).

Met andere woorden, het is duidelijk dat de toegang tot medische diensten voor verzoekers om internationale bescherming in Italië door verschillende factoren wordt belemmerd: verkeerde informatie van gezondheidswerkers, taalbarrières, speciale belastingcodes,

Uit alle beschikbare informatie blijkt dat verzoekers om internationale bescherming in Italië in de praktijk geen toegang tot gezondheidszorg hebben - of grote moeilijkheden ondervinden om die te verkrijgen - in tegenstelling tot wat verweerder in de beschikking beweert.

c) Gevolgen van de gezondheids crisis voor de opvangvoorzieningen in Italië

Tot slot zij erop gewezen dat Italië, zoals veel landen in Europa, sinds eind december 2019 een grote gezondheids crisis doormaakt, de Covid-19.

Het was passend om op zijn minst te informeren naar de concrete gevolgen die deze gezondheidscrisis heeft voor het opvangsysteem in Italië (mogelijkheid om zijn internationaal verzoek daadwerkelijk in te dienen, toegang tot waardige huisvesting waardoor hij kan worden opgesloten en aldus beschermd tegen een eventuele besmetting met het coronavirus, behandeling van zijn verzoek binnen een redelijke termijn). Quod non.

In het AIDA-rapport van 2019, wordt echter al melding gemaakt van de gevolgen van de gezondheidscrisis voor het opvangstelsel voor asielzoekers. Er werden nog andere moeilijkheden geconstateerd (blz. 14):

"Due to the outbreak of Covid-19 in Italy, the Government adopted temporary measures, also affecting directly or indirectly asylum procedures. As of 27 April 2020, following measures were applied: (...)

❖ Access to the asylum procedure: Registration activities have not been suspended.

Nevertheless, the closure of the Questura ordered by the Ministry of Interior's (MoI) Circulars have caused difficulties, delays and in many cases the impossibility of accessing the asylum procedure at all.

Nevertheless, some Civil Courts, such as the one of Rome, ordered the Questura to register the asylum application.

❖ Examination of applications for international protection: Territorial Commissions have suspended interviews until 13 April 2020. The suspension was then extended without exact indications as regards the restart date. Notifications on the outcome of the asylum applications are not suspended.

Terms for appeals, included those to lodge against the Territorial Commissions decisions, are suspended until 11 May 2020.

❖ Dublin procedure: Through a Circular Letter of 25 February 2020, the Italian Dublin Unit informed the Dublin Units that due to the ongoing health emergency all incoming and outgoing Dublin transfers are suspended."

Bovenstaande informatie moet tot grote voorzichtigheid leiden. Er kan niet overhaast van worden uitgegaan dat verzoeker in geval van verwijdering naar Italië niet zal worden geconfronteerd met moeilijkheden in verband met de toegang tot de procedure en een opvangstructuur.

Er moet dus van worden uitgegaan dat hij terecht bang is voor onmenselijke en vernederende levensomstandigheden.

Amnesty International, in haar jaarverslag 2021-2022 (Amnesty International, "Report 2021-2022 - The state of the world's human Rights", <https://www.amnesty.org/en/wp-content/uploads/2022/03/WEBPOL1048702022ENGLISH.pdf>, blz. 212-213), maakt ook melding van ontoereikende detentieomstandigheden voor mensen in gesloten centra :

"In April, the National Guarantor for the Rights of Persons Detained or Deprived of Liberty published a damning report on his visits to 10 centres for repatriation between 2019 and 2020. The Guarantor criticized legislative and regulatory gaps hindering the protection of people and the gravely inadequate detention conditions.

In May, Moussa Balde from Guinea killed himself while detained in the repatriation centre of Turin – the sixth death in such centres since June 2019. The authorities prioritized his expulsion procedure over his health, notwithstanding the fact that he had just survived a violent attack by three Italian nationals. The isolation ward where he was held was closed in September on the recommendation of the Guarantor."

Bijgevolg is de motivering van de bestreden handeling ontoereikend, aangezien het geen rekening houdt met recente gegevens die wijzen op ernstige tekortkomingen in het opvangstelsel in Italië en in de toegang tot de procedure. Het besluit voldoet niet aan de eisen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

De bestreden beslissing moet worden opgeschort en vervolgens nietig worden verklaard.

d) *Bijzondere situatie in Italië: sluiting van havens, overeenkomsten met Libië en toename van onverdraagzaamheid en rassenhaat.*

Sinds de overeenkomsten tussen de Europese Unie en Turkije is Italië het Europese land geworden dat de meeste verzoeken om internationale bescherming ontvangt, vóór Griekenland. De opvangcentra zijn verzadigd. De situatie is onhoudbaar.

« Selon des médias italiens, le représentant permanent de la République italienne auprès de l'Union européenne, Maurizio Massari, a rencontré à Bruxelles le commissaire chargé de l'immigration, Dimitri Avramopoulos. Il lui a remis une lettre dans laquelle l'Italie explique qu'après les arrivées massives de migrants sur ses côtes au cours des derniers jours, « la situation a atteint la limite du supportable ».

(...) « Si on continue avec ces chiffres, la situation va être ingérable, même pour un pays grand et ouvert comme le nôtre », a déclaré le président de la République italien, Sergio Mattarella, à Ottawa, cité par des médias italiens. « La situation à laquelle nous sommes exposés est grave, et l'Europe ne peut pas lui tourner le dos », a encore dit une source gouvernementale italienne à l'agence de presse Reuters, qui ajoute que « l'Italie a atteint un point de saturation ».

(...) Le premier ministre italien, Paolo Gentiloni, a appelé de son côté jeudi les autres pays de l'UE à apporter une « contribution concrète » pour aider Rome, à l'issue d'une rencontre avec d'autres responsables européens à Berlin. » (Le Monde, « Migrants : face aux menaces italiennes, la Commission européenne tente de calmer le jeu », 29 juin 2017, http://www.lemonde.fr/europe/article/2017/06/28/face-a-l-afflux-de-mi-grants-l-italie-menace-debloquer-l-entree-de-ses-ports_5152704_3214.html).

In dit verband moet worden opgemerkt dat Amnesty International in haar jaarverslag 2021-2022 aan de kaak stelde:

By the end of the year, 32,425 refugees and migrants had been captured at sea by Libyan coastguards, supported by Italy and the EU, and returned to Libya, by far the highest figure on record. Italy continued to support the Libyan authorities in containing refugees and migrants in Libya, despite widespread evidence of continuing abuses against them. Italy's evacuation programmes from Libya continued to benefit very few asylum seekers, with 45 people transferred to Italy in June and 93 in November. The deployment of Italian military and civilian personnel in Libya to assist Libyan border control authorities was extended for another year in July. The Italian authorities continued to provide Libya with resources instrumental to maritime interceptions, including a new maritime coordination centre delivered in December. Despite this, by the end of the year, 67,477 people (including 9,699 unaccompanied children) had reached Italy by sea, mostly from Libya and Tunisia, an increase over the 34,154 arrivals in 2020. Deaths at sea of refugees and migrants in the Mediterranean also increased, reaching 1,553 by the end of the year, compared with 999 in 2020. In October, a court in Naples sentenced the captain of the Asso Ventotto, a merchant ship, to one year's imprisonment. In 2018, he had rescued over 100 people, including children, and unlawfully returned them to the Libyan coastguard. In December, the Cassation Court overturned the conviction of two African men who had protested against an attempt by the crew of the Vos Thalassa, the merchant vessel that had rescued them, to return them to Libya. The court ruled that their behaviour was justified by the need to protect themselves and the other 65 people rescued.

CRIMINALIZATION OF SOLIDARITY

The authorities continued to suppress the activities of individuals and organizations that assist refugees and migrants at borders, using both criminal law and administrative measures.

CRIMINALIZATION OF SOLIDARITY

*The authorities continued to suppress the activities of individuals and organizations that assist refugees and migrants at borders, using both criminal law and administrative measures. In September, Mimmo Lucano, former mayor of Riace, Calabria, was sentenced by the Locri tribunal to 13 years and two months' imprisonment for maladministration and embezzlement, notwithstanding prosecutors acknowledging he did not profit from his conduct. For many years, he had organized a welcoming reception system for refugees, asylum seekers and migrants. The sentence was nearly double that requested by the prosecutors. Court cases against rescue NGOs continued in Sicily. Prosecutors indicted 21 people belonging to the crews of *Iuventa* and of *Médecins Sans Frontières* and *Save the Children's* ships for "facilitation of irregular migration" in connection with rescue operations conducted in 2016 and 2017.²The*

authorities continued to use Port StateControl powers to hinder rescue NGOs' activities and seize their ships.

Deze gebeurtenissen tonen aan hoezeer de Italiaanse autoriteiten overweldigd worden door de toevloed van personen die om internationale bescherming verzoeken en hoe groot de kans is dat de verzoeker niet de opvang en bijstand kan krijgen die hem krachtens het EU-recht zouden moeten worden verleend.

Verweerder kan deze situatie niet negeren en beweren dat Italië in staat is verzoekers om internationale bescherming een passende opvang te garanderen.

Temeer daar recente updates melding maken van een drastische toename van het aantal nieuwkomers: 66.770 migranten zijn in 2021 door de zee in Italië aangekomen, tegen 34.154 in 2020 en 11.471 in 2019 (UNHCR, Operational Data Portal - Refugee Situation, Mediterranean Situation, Italy, « Sea arrivals in 2021 », 31.12.2021, <https://data2.unhcr.org/en/situations/mediterranean/location/5205>).

De toevloed van migranten in Italië is het afgelopen jaar zo groot geweest dat het land moeite heeft om de nieuwkomers te "absorberen". De cijfers blijven alarmerend en, zoals blijkt uit de vele betrouwbare en recente bronnen die hierboven zijn vermeld, Italië is ontegenzeggelijk niet in staat de opvang en de follow-up van personen die om internationale bescherming verzoeken te waarborgen overeenkomstig de Europese regelgeving.

Italië heeft herhaaldelijk geweigerd zijn havens open te stellen voor boten met schipbreukelingen en gaat zelfs zo ver dat het de kapiteins van dergelijke boten veroordeelt (zie BFM TV, « Migrants: Malte et l'Italie refusent le débarquement du navire humanitaire Open Arms », 07/08/2019, <https://www.bfmtv.com/international/migrants-malte-et-l-italie-refusent-le-debarquement-du-navire-humanitaire-open-arms-1744497.html>).

Het laatste rapport dat Amnesty International in 2022 (blz. 213) publiceerde, bevestigt de bestendiging van deze praktijken.

Deze laatste gebeurtenissen tonen eens te meer aan hoe verzadigd het Italiaanse opvangsysteem is, dat er de voorkeur aan geeft honderden mensen (van wie velen kwetsbaar zijn) verscheidene dagen op zee te laten in plaats van hen te redden.

Alle recente objectieve bronnen, met inbegrip van het laatste AIDA-rapport, zijn het erover eens dat Italië een opvangcrisis doormaakt.

Bovendien wijst Human Right Watch er in zijn Global Report 2020 op:

« En août, la Haute-Commissaire aux droits de l'homme (HCDH) a fait part de sa vive inquiétude face à la montée de l'intolérance, de la haine raciale et religieuse, de la xénophobie, et face au rôle des dirigeants politiques et des membres du gouvernement qui autorisent ou encouragent ces phénomènes. L'ONG italienne Lunaria a fait état d'une augmentation importante des délits racistes violents en 2018 : 126 incidents contre 46 en 2017. » (HRW, Événements de 2019, disponible sur : <https://www.hrw.org/fr/world-report/2020/country-chapters/336571>)

Het laatste rapport 2021-2022 van Amnesty International wijst er ook op dat :

“Thousands of migrants continued to work in exploitative conditions and to live in inadequate conditions in informal settlements. They were also vulnerable to racist and xenophobic attacks. In April, three African workers driving near their homes in Rignano, Foggia, were shot at by people in another car. Two of them were injured, one seriously. The authorities opened an investigation. In October, following a visit, the UN Working Group on Business and Human Rights noted that migrant workers employed in agriculture and the garment and logistics industries were trapped in a cycle of exploitation.” (blz. 212).

Met name staat in bovengenoemd verslag van het OHCHR (Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights, “Report of mission to Italy on racial discrimination, with a focus on incitement to racial hatred and discrimination”, 28 januari – 1 februari 2019, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/Documents/Countries/IT/ItalyMissionReport.pdf>):

"45. Firstly, the team heard numerous troubling accounts of abuse of migrants, reportedly by police officers, particularly at the immigration office of the police station (Questura). Civil society, lawyers and migrants in Rome reported that migrants typically face an overnight wait outside the police station, and that only a small number of people are granted permission to enter and apply for asylum in the morning. The team also heard from lawyers in Campania that the Questura had recently introduced an online reservation system that was only open for a few minutes per week. Lawyers informed the team that police officers sometimes refused to accept a migrant's application for international protection without justification. They reported that there were even occasions where police officers destroyed migrants' documents, and that one migrant had been badly beaten by police during a recent eviction in Rome, but had not brought a complaint due to fear of reporting. The team also heard from a lawyer in Rome and another in Naples about occasions where police officers told migrants to "go and complain to Salvini" – in one case, after refusing to accept an asylum application, and in the other, after mistreating the migrant. Several lawyers and migrants informed the team that such abuses had recently worsened, possibly indicating that statements from a high level within the Ministry of the Interior have contributed to police officers (who are placed within the same Ministry) feeling emboldened to violate the law. Such difficulties in accessing asylum procedures have also been recorded in court cases and reported by civil society. (blz. 12)

65. Migrants and refugees also described degrading living conditions and homelessness. The team met migrants who had experienced torture in their home countries and harrowing journeys to Europe, who were sleeping in the street. Some migrants had temporary shelter at Tiburtina Station in Rome under the city's "cold emergency" programme,¹¹⁷ in centres under the Protection System for Asylum Seekers and Refugees (SPRAR), or in centres for persons in a state of social fragility. Civil society and local authorities informed the team that these were temporary arrangements that would soon end. Many stakeholders expressed concern that the Decree-Law on Immigration and Security would curtail access to adequate housing for migrants, as many asylum seekers would no longer have access to second-level reception centres. Civil society representatives also reported that private landlords are often unwilling to rent to migrants, even when funding is available and documents are all in order." (blz. 18)

Op basis van deze uitgebreide informatie heeft verweerder duidelijk haar zorgplicht verzaakt door een gedeeltelijke en bevooroordeelde lezing van de openbaar beschikbare informatie. Verzoeker terugsturen naar Italië - dat reeds verzadigd/ondergedompeld is - in het kader van de Dublinprocedure zou derhalve onredelijk zijn.

De situatie die sinds medio 2017 in Italië heerst, kan niet worden vergeleken met die van 2014-2015 en zelfs niet met die van 2016-begin 2017.

Sedert de recente overeenkomsten tussen de Europese Unie en Turkije is Italië het Europese land geworden dat de meeste verzoeken om internationale bescherming ontvangt, vóór Griekenland. Zoals de Italiaanse autoriteiten uitdrukkelijk hebben verklaard, is de situatie onhoudbaar. De opvangcentra zijn verzadigd.

De arresten waarop verweerder zich beroept, zijn in dit opzicht dus achterhaald. Er is geen reden om aan te nemen dat indien het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een nieuwe beslissing zou nemen over de huidige situatie in Italië, deze dezelfde zou zijn als die welke in 2014-2015 zijn genomen.

Integendeel :

« Plus de 181 000 migrants et réfugiés sont arrivés cette année par bateau en Italie. Cela représente une hausse de 18% par rapport à 2015, montrent les statistiques publiées vendredi par le ministère italien de l'Intérieur. Sur les trois dernières années, le nombre de migrants et réfugiés arrivés dans la péninsule dépasse le demi-million.

Près de 8000 d'entre eux sont arrivés en Italie au cours du mois de décembre - en excluant les jours de vendredi et samedi - alors que les conditions en mer sont très difficiles. En octobre, 27'400 arrivées ont été comptabilisées, un chiffre record pour un mois. Principale destination des migrants

Le plus grand nombre des migrants - un cinquième du total - est venu cette année du Nigeria. Les autres principaux pays de provenance sont l'Érythrée, la Guinée, la Côte d'Ivoire et la Gambie. Après l'accord de mars 2015 entre la Turquie et l'Union européenne qui a asséché le flux d'immigrés vers la Grèce, l'Italie est redevenue la principale destination pour les migrants et réfugiés.

Les trafiquants, pour la plupart basés en Libye, entassent hommes, femmes et enfants sur des embarcations fragiles vers les îles du sud de la Sicile. » (RTS Info, « L'Italie a accueilli 181'000 migrants et réfugiés en 2016, un record », 3 januari 2017, <https://www.rts.ch/info/monde/8275582-l-italie-a-accueilli-181-000-migrants-et-refugies-en-2016-un-record.html>).

« "La pression est énorme", répète le ministre italien de l'Intérieur, Marco Minniti, pour décrire la situation migratoire sur les côtes siciliennes : environ 85 000 personnes ont débarqué depuis le début de l'année dans les ports du sud de la péninsule, soit une hausse de 18 % par rapport à la même période l'an passé. (...) La situation n'a pourtant rien de comparable avec celle de 2015, qui avait vu l'arrivée en Europe de plus d'un million de personnes, pour la plupart venues de Syrie et passant par la route balkanique. Mais cette dernière a pratiquement été fermée et c'est désormais en Méditerranée, à partir de la Libye, que s'effectuent la plupart des traversées. En 2016, l'Italie a ainsi accueilli 181 000 migrants. » (Libération, « Réfugiés : le SOS de l'Italie à l'Europe », 5 juli 2017, http://www.liberation.fr/planete/2017/07/05/refugies-le-sos-de-l-italie-a-l-europe_1581850)

Gelet op zowel de objectieve en beschikbare informatie als zijn persoonlijke ervaring, heeft verzoeker geponde redenen om te vrezen voor terugkeer naar Italië.

Kortom, alle recente bronnen zijn het erover eens dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor de opvang van personen die om internationale bescherming in Italië verzoeken, stelselmatig tekortschieten, hetgeen een risico van onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen vereisen een volledige en correcte motivering van bestuurshandelingen.

In de motivering van een administratieve handeling moet rekening worden gehouden met alle elementen in het dossier en moet daarop op relevante wijze worden geantwoord, zodat verzoeker de motivering en de strekking van de handeling kan begrijpen: "dat het besluit op duidelijke en ondubbelzinnige wijze de redenering van de auteur ervan weergeeft, zodat de geadresseerde van het besluit de motivering ervan kan begrijpen en het zo nodig in het kader van een beroep en bij de bevoegde rechter kan aanvechten, zijn controle ter zake uit te oefenen" (RvV nr. 100 300 van 29 maart 2013), en ook "door zich niet uit te laten over de inhoud van de verschillende voornoemde elementen, is verweerder haar formele motiveringsplicht niet nagekomen" (RvV nr. 95 594 van 22 januari 2013).

De Raad van State heeft reeds verklaard dat, overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen: "de motivering toereikend moet zijn en de controle zich uitstrekt tot deze toereikendheid, d.w.z. de juistheid, ontvankelijkheid en relevantie van de motivering" (RvS, 25 april 2002, nr. 105.385).

De administratieve beginselen van behoorlijk bestuur, met name het beginsel van grondigheid, vereisen dat de autoriteiten zich zorgvuldig informeren alvorens een besluit te nemen. De Raad van State heeft het beginsel van grondigheid als volgt omschreven: "alvorens een beslissing te nemen, ervoor zorgen dat alle relevante gegevens van de zaak worden verzameld en zorgvuldig worden onderzocht, zodat een beslissing met volledige kennis van zaken kan worden genomen" (RvS, 23 februari 1966, nr. 58.328); "[overgaan] tot een volledig en bijzonder onderzoek van de gegevens van de zaak, alvorens een beslissing te nemen" (RvS, 31 mei 1979, nr. 19. 671); "wat de vaststelling van de feiten door de overheid betreft, heeft de rechtsbeschermingstaak van de Raad van State echter tot gevolg dat hij moet nagaan of deze overheid bij de vaststelling van de feiten de regels inzake bewijsvoering in acht heeft genomen en of zij bij het onderzoek naar de feiten werkelijk de grondigheid aan de dag heeft gelegd die haar plicht is" (RvS, Claeys, nr. 14.098 van 29 april 1970); "de verplichting tot zorgvuldigheid maakt deel uit van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en verplicht de overheid ertoe de feiten grondig te onderzoeken, de voor het nemen van een beslissing noodzakelijke inlichtingen in te winnen en rekening te houden met alle elementen van het dossier, zodat zij haar beslissing met volledige kennis van zaken kan nemen en na een redelijke beoordeling van alle elementen die voor de oplossing van de betrokken zaak dienstig zijn" (RvS nr. 220.622 van 17 september 2012).

Om al deze redenen is het bestreden besluit in strijd met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet voldoende gemotiveerd. Verweerder heeft geen grondig, uitputtend en actueel onderzoek van de situatie in Italië verricht.

In casu bestaat er, gelet op de systematische of althans ernstige tekortkomingen van het opvangsysteem, een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar Italië (schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten).

De bestreden beslissing moet worden opgeschort en vervolgens nietig worden verklaard.”

2.2. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). De verwerende partij is van oordeel “*dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.*”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan

betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ten slotte moet er nog op worden gewezen dat in een arrest van 16 februari 2017 het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof wees op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-verordening én de Opvangrichtlijn, heeft geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Verzoeker is van mening dat er sprake is van stelselmatige tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië die voor hem het risico inhouden dat hij bij overdracht onmenselijk en vernederend wordt behandeld. Hij meent eveneens dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn verklaringen en zijn individuele situatie.

In casu moet worden nagegaan of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing, op basis van rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat zelfs indien kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen in Italië tekortkomingen kent, dit niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland. Het motief luidt als volgt :

“Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v.

Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36)."

Verzoeker hekelt deze verwijzing naar arresten van het EHRM, aangezien deze dateren van 2014 en 2015 en de situatie ondertussen is gewijzigd waardoor het EHRM thans anders zou kunnen beslissen over de situatie in Italië.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij haar beslissing niet alleen heeft gesteund op deze arresten, maar ook uitgebreid heeft verwezen naar rapporten van 2018 en 2020, met updates tot 2021, en heeft gemotiveerd over de daarin vermelde problemen. In die optiek toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd of onzorgvuldig is genomen. Daarnaast maakt verzoeker, zoals hieronder zal worden vastgesteld, niet aannemelijk dat de huidige situatie in Italië een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM en kan hij dus niet alluderen op het feit dat het EHRM zou beslissen dat dit wel zo is. Daarenboven wijst de Raad erop dat het EHRM op 27 mei 2021 in de zaak A.B. t. Finland, nr. 41100/19 nog geoordeeld heeft dat: "33. The Court observes that it has already found that the situation in Italy for asylumseekers cannot be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above) and that the structure and overall situation of reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylumseekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115, and M.A.-M. and Others v. Finland (dec.), no. 32275/15, § 24, 4 October 2016" (eigen vertaling: Het Hof wijst erop dat het reeds geoordeeld heeft dat de situatie in Italië voor verzoekers om internationale bescherming niet vergeleken kan worden met de situatie in Griekenland ten tijde van de M.S.S. t. België uitspraak en dat de structuur en algehele situatie van opvangvoorzieningen in Italië op zichzelf niet kan volstaan om alle overdrachten van verzoekers om internationale bescherming naar dat land te verhinderen [...]).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. Daarbij is rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker en met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De verwerende partij is van oordeel dat deze bronnen kritische bemerkingen plaatsen bij onder meer de opvang en de procedures voor het bekomen van internationale bescherming in Italië, maar dat zij niet leiden tot de conclusie dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Daarop wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoeker door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De verwerende partij heeft dus omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de gehanteerde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen hetgeen niet wordt ontkend, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen én met de verklaringen van verzoeker. Het komt hem dan ook toe om aan te tonen, met concrete argumenten, dat deze conclusie niet deugdzaam is. De vraag is, of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden voor asielzoekers die specifiek in het kader van de Dublinverordening aan Italië worden overgedragen en of zij op deugdelijke wijze tot de conclusie kon komen dat er geen redenen zijn om de overdracht niet te laten doorgaan.

Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij geen objectieve, onpartijdige en geïndividualiseerde analyse maakt van de ter zake beschikbare informatie. Verzoeker verwijt de verwerende partij de gebruikte rapporten slechts gedeeltelijk te hebben gelezen. Hij meent dat de verwerende partij niet of slechts in geringe mate heeft gewezen op de talrijke tekortkomingen uit deze rapporten. Vervolgens wijst

verzoeker op verschillende van deze tekortkomingen door te citeren uit de rapporten. Hij kan echter niet worden gevolgd omwille van onderstaande redenen.

Wat betreft de Italiaanse asielprocedure en opvangvoorzieningen, wijst verzoeker vooreerst op verschillende tekortkomingen uit het AIDA-rapport, zoals de opvang in “first reception centres” en “cas”, de overbevolking en verzadiging van het opvangstelsel en de eventuele beslissing tot weigering van opvang voor asielzoekers die het opvangcentrum zonder toestemming hadden verlaten. De Raad stelt echter vast dat deze tekortkomingen weldegelijk aan bod zijn gekomen in de bestreden beslissing en dat daarover omstandig is gemotiveerd. Met de loutere verwijzing naar citaten uit het AIDA-rapport, waarop de verwerende partij zich overigens ook heeft gebaseerd, toont hij nog niet aan dat zij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat deze hoewel er zich problemen kunnen voordoen inzake opvang, dit niet over een structureel gegeven gaat en niet tot het besluit leidt dat Dublinterugkeerders die aan Italië worden overgedragen systematisch geen toegang krijgen tot opvang.

Vervolgens verwijst verzoeker naar het OSAR-rapport van januari 2020 (OSAR, “*Conditions d’accueil en Italie - Rapport actualisé sur la situation en Italie des personnes requérantes d’asile et des bénéficiaires d’une protection, en particulier des personnes renvoyées dans le cadre de Dublin*”, 01.2020).

De verwerende partij heeft over dit rapport het volgende gemotiveerd:

“Met betrekking tot het OSAR-rapport, dat ruime aandacht besteedt aan de ervaringen van personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, merken we op dat het rapport voornamelijk een actualisering betreft van een rapport uit 2016. We wensen te benadrukken dat de auteurs aangeven dat zij hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf opmerken dat de situatie verschilt naargelang de regio’s en gemeenten (blz. 11). We wijzen erop dat de door de auteurs van het meest recente OSAR-rapport als systemische tekortkomingen geclassificeerde omstandigheden al werden aangehaald in het OSAR-rapport van augustus 2016. Toch oordeelde het EHRM dat overdrachten aan Italië in de toenmalige context geen schending van artikel 3 van het EVRM betekenden en de omstandigheden niet konden worden beschouwd als systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk en H. e.a. tegen Zwitserland, 07.06.2018, nr. 67981/16).”

Verzoeker kan dus niet voorhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de tekortkomingen uit het OSAR-rapport.

Verzoeker citeert uit het rapport en voert thans aan dat er ernstige tekortkomingen uit blijken, dat de situatie van Dublinterugkeerders nog slechter is en dat de situatie aanzienlijk verslechterd is sinds de inwerkingtreding van het Salvini-decreet, en dat op grond hiervan OSAR de lidstaten heeft aanbevolen geen asielzoekers naar Italië terug te sturen.

Verzoeker leidt verkeerdelijk af uit het rapport dat OSAR zou hebben aanbevolen om geen asielzoekers meer terug te sturen naar Italië in het kader van de Dublin III -verordening. Deze aanbeveling heeft slechts betrekking op kwetsbare Dublinterugkeerders, zodat verzoeker, die niet aantoonde dat hij een specifieke kwetsbaarheid heeft, zich hier dus niet dienstig op kan beroepen.

In de mate dat verzoeker verder nog uit het rapport citeert en betoogt dat de situatie nog is verslechterd sedert de inwerkingtreding van het Salvini-decreet moet dus worden vastgesteld dat dit niet heeft geleid tot een aanbeveling die strekt tot het niet-overdragen van Dublinterugkeerders in het algemeen, enkel van kwetsbare asielzoekers. Bovendien kan hier nog worden herhaald dat het EHRM in een arrest van 27 mei 2021, en dus na de inwerkingtreding van het Salvini-decreet in 2019 en ook na het OSAR-rapport van januari 2020, heeft geoordeeld dat de structuur en algehele situatie van opvangvoorzieningen in Italië op zichzelf niet kunnen volstaan om alle overdrachten van verzoekers om internationale bescherming naar dat land te verhinderen. Verzoeker wijst daarnaast op verschillende problemen en tekortkomingen met betrekking tot de toegang tot de asielprocedure omschreven in de rapporten die specifiek gelden voor Dublinterugkeerders die in Italië nog geen verzoek om internationale bescherming hadden ingediend. In tegenstelling tot wat hij voorhoudt, bevindt verzoeker zich niet in deze situatie. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat hij wel reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Italië voor zijn vertrek naar België en dat de Italiaanse instanties hun verantwoordelijkheid bevestigden op 30 maart 2022 conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, hetgeen impliceert dat het verzoek nog hangende is en de Italiaanse instanties het onderzoek ervan zullen hervatten na de overdracht. De verwerende partij benadrukt dat verzoeker dus de door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen en niet naar zijn

land van herkomst zal worden verwijderd zonder dat een volledig en gedegen onderzoek zal hebben plaatsgevonden van zijn VIB. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Waar verzoeker stelt dat alle betrekkelijk recente rapporten en artikelen van erkende organisaties (Artsen zonder Grenzen, FRA, HRW) getuigen van het onmenselijke karakter van de huidige opvangomstandigheden in Italië, stelt de Raad vast dat deze rapporten en artikelen dateren van 2017 en 2018. De verwerende partij heeft haar beoordeling in de bestreden beslissing gebaseerd op recentere rapporten, met name van 2020 met updates tot 2021 en heeft hierover omstandig gemotiveerd. Gelet op de evoluerende situatie in Italië, kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar oudere rapporten om de conclusie die de verwerende partij maakt op basis van de meer recente rapporten te weerleggen.

Eenzelfde vaststelling kan worden gemaakt waar verzoeker verwijst naar uitspraken van rechtbanken van andere Europese lidstaten die dateren van 2018, zeker gelet op het hiervoor reeds vermelde arrest van het EHRM van 27 mei 2021.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, wijst verzoeker op het feit dat verzoekers om internationale bescherming in Italië in de praktijk geen toegang tot gezondheidszorg hebben of grote moeilijkheden ondervinden om die te verkrijgen. Hij wijst op factoren zoals verkeerde informatie van gezondheidswerkers, taalbarrières, speciale belastingcodes en tekortkomingen in de terugbetaling van medische kosten.

De verwerende partij motiveert hierover als volgt in de bestreden beslissing:

“Dit rapport stelt dat de Italiaanse wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorg voor verzoekers om internationale bescherming (blz. 127). Hierbij wordt er geen onderscheid gemaakt tussen verzoekers die verblijven in een opvangcentrum en verzoekers die buiten het opvangsysteem vallen. Het rapport stelt dat er obstakels zijn die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken. Een belangrijk obstakel is de vertraging bij de registratie van een verzoek (blz. 127-128). We zijn er ons van bewust dat er kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt bij de toegang tot en de kwaliteit van de medische voorziening in Italië, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat in het geval van de betrokkene een overdracht aan Italië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.”

En

“Tijdens zijn gehoor verklaarde betrokkene een goede gezondheid te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn/haar verzoek voor internationale bescherming geen gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn/haar gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen gezondheidsgegevens aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn/haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij weldegelijk rekening heeft gehouden met de obstakels die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken die in het AIDA-rapport werden aangehaald, ook al worden ze niet allemaal expliciet hernomen in de bestreden beslissing, en heeft geoordeeld dat, hoewel er kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt bij de toegang tot en de kwaliteit van de medische voorziening in Italië, dit niet tot de conclusie leidt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat in het geval van de betrokkene een overdracht aan Italië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. Zoals de verwerende partij ook al aangeeft in de bestreden beslissing, wordt de hoge drempel die het EHRM in haar rechtspraak vooropstelt, niet bereikt. Het EHRM heeft in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 over de toepassing van artikel 3 van het EVRM gesteld dat het gaat om situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting. De verwijzing naar vertragingen of andere problemen met betrekking tot de afgifte van de juiste documenten die mogelijk tot gevolg kunnen hebben dat verzoekers om internationale bescherming in sommige gevallen problemen hebben bij het bekomen van gratis behandeling en/of slechts toegang hebben tot dringende medische zorgen volstaat niet om daar anders over te doen denken. De verwijzing naar eventuele communicatieproblemen met medisch personeel volstaat evenmin.

Wat betreft de gevolgen van de gezondheids crisis door Covid-19, meent verzoeker dat de pandemie moeilijkheden in verband met de toegang tot de procedure en een opvangstructuur met zich mee zou brengen. Hij betoogt verder dat het passend was geweest dat de verwerende partij had geïnformeerd naar de concrete gevolgen die deze gezondheids crisis heeft voor het opvangsysteem in Italië, meer bepaald naar “de mogelijkheid om zijn internationaal verzoek daadwerkelijk in te dienen, de toegang tot waardige huisvesting waardoor hij kan worden opgesloten en aldus beschermd tegen een eventuele besmetting met het coronavirus en de behandeling van zijn verzoek binnen een redelijke termijn”.

Verzoeker geeft zelf aan dat ook andere Europese landen te maken hebben (gehad) met de coronacrisis en maakt in die optiek niet aannemelijk dat de situatie in Italië momenteel slechter of onrustwekkender is dan in België. Met zijn verwijzing naar de moeilijkheden met betrekking tot de asielpcedure en de quarantaines in de opvangcentra in 2020 uit het AIDA-rapport, dat verwijst naar de toen geldende maatregelen, toont verzoeker niet aan dat er momenteel nog sprake is van deze moeilijkheden, gelet op het tijdelijk karakter van de coronamaatregelen en de evolutie in het aantal coronabesmettingen en vaccinaties. De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen enkel concreet gegeven bijbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat in de Italiaanse opvangcentra waarnaar hij verwijst geen rekening zou worden gehouden met de Covid-19-problematiek en dat dit ertoe zou leiden dat het risico op besmetting in die mate zou toenemen dat dit een overdracht in de weg zou staan wegens een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM. Evenmin brengt hij enige indicatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de overwegingen in de bestreden beslissing inzake de opvangmogelijkheden en zijn toegang tot de procedure en de behandeling van zijn aanvraag binnen een redelijke termijn niet langer zouden opgaan omwille van de pandemie. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gevolgen van de gezondheids crisis die inmiddels over het hoogtepunt heen is, een overdracht in de weg zou staan. Dat de verwerende partij hierover bijkomend had moeten informeren of motiveren, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Wat betreft de bijzondere situatie in Italië, stelt verzoeker vooreerst dat sinds de overeenkomsten tussen de Europese Unie en Turkije Italië het Europese land is geworden dat de meeste verzoeken om internationale bescherming ontvangt, vóór Griekenland. De verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing echter op dat het aantal verzoeken om internationale bescherming is gedaald, met verwijzing naar het AIDA-rapport en informatie van het UNHCR. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Hij wijst echter op de stijging van het aantal nieuwkomers in Italië volgens het UNHCR, wat volgens hem leidt tot een toenemende druk op het Italiaanse opvangsysteem. Hij wijst op de problemen van migranten die toekomen over zee, met name het weigeren van reddingsschepen in Italiaanse havens en het criminaliseren van mensen die hulp bieden, die zouden aantonen hoezeer de Italiaanse autoriteiten overweldigd worden door de toevloed van personen die om internationale bescherming verzoeken en hoe groot de kans is dat de verzoeker niet de opvang en bijstand kan krijgen die hem krachtens het EU-recht zouden moeten worden verleend.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing reeds melding maakt van de stijging van het aantal aankomsten over zee. Er moet in dat verband enerzijds op worden gewezen dat niet is aangetoond dat al deze nieuwkomers een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend of zullen indienen en daardoor het opvangsysteem zullen overbelasten. Anderzijds wordt verzoeker aan Italië overgedragen in het licht van de Dublin III-verordening, en kan de situatie van asielzoekers die Italië bereiken over zee niet worden gelijkgesteld met de zogenaamde Dublinterugkeerders, die in overleg tussen de overdragende en de ontvangende lidstaat worden overgedragen met, in casu, een termijn van 10 dagen die wordt gerespecteerd tussen de kennisgeving van de Italiaanse autoriteiten en de effectieve overdracht, zodat de ontvangende lidstaat de nodige schikkingen kan treffen. Verzoeker kan aldus niet dienstig voorhouden dat de problemen met betrekking tot deze nieuwkomers aantonen hoe zijn situatie zal zijn bij terugkeer. Verzoekers verwijzing naar krantenartikels van 2016 en 2017 zijn evenmin dienstig aangezien ze minstens 5 jaar oud zijn en de verwerende partij zich heeft gebaseerd op recentere rapporten.

Daarnaast wijst verzoeker op de toename van onverdraagzaamheid, raciale discriminatie en rassenhaat en verwijst hij hierbij naar verschillende rapporten. De Raad herhaalt dat een minimum niveau aan hardheid en ernst vereist is om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). Verzoeker toont niet aan dat de omstandigheden die hij aanhaalt dit minimumniveau bereiken, zeker gelet op het feit dat hij niet aantoont dat de situatie in Italië op vlak van onverdraagzaamheid en rassenhaat dermate verschilt met die van België. Waar hij verwijst naar een rapport van het OHCHR, stelt de Raad vast dat de geciteerde passage ingaat op het gedrag van politieagenten tegen migranten die een verzoek om internationale bescherming wensen in te dienen. Zoals reeds gesteld, heeft verzoeker reeds dit verzoek ingediend en is zijn situatie dus niet vergelijkbaar met deze uit het rapport.

Kortom, verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublinterugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. Waar verzoeker nog meent dat de verwerende partij onterecht verwijst naar het ontbreken van "automatische" tekortkomingen in het Italiaanse systeem, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing nergens het woord "automatisch" gebruikt maar zich stelt op het ijkpunt van de systemische, structurele tekortkomingen

Verzoeker beweert in het algemeen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn verklaringen. De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij heeft weergegeven wat verzoeker in zijn gehoor op 9 maart 2022 had verklaard en hiermee rekening heeft gehouden en erover heeft gemotiveerd. Verzoeker, een alleenstaande volwassen man die reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië heeft ingediend, brengt geen concrete argumenten bij waaruit zou kunnen blijken dat deze motieven niet deugdelijk zijn.

2.3. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij zijn overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure, en dat hij geen elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat de conclusie, met name dat niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoeker door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest en tevens dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn, en al evenmin dat zij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

2.4. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hiervoor werd besproken is voor zover ontvankelijk ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS